

La vesprada dels dissabte passat vaig ser víctima durant mitja hora d'una pel·lícula ianqui sobre uns terroristes que amenaçaven al president imperial amb el virus de l'èbola. l'eslògan estrella dels diàlegs era el de sempre, que "Estats Units no negocia amb terroristes", etc... Era com si en eixos moments Aznar i Bush entonaren la mateixa cantil·lena de sempre. I ep!, que no era a l'urdaciana TV1 sinó a Telecinco on s'havia programat, tan subtilment, que el personal recordara el missatge únic, després d'una setmana políticament tan bèstia, de què Carod-Rovira venia a ser una persona "roïna i indesitjable" perquè havia negociat amb terroristes. Em pense que els directors de campanya militar del Partit de la Propaganda telefonaren l'irredempt Berlusconi per tal que durant la migdiada del passat dissabte es programara esta cinematogràfica caguerà en floretes i que tota la ciutadania ibèrica se l'engolira.

d'altra banda, i parlant de cinema, la nit del mateix dissabte es celebrà la cerimònia dels premis de l'academia de Cine espanyola, amb l'entrega dels premis Goya, marcats pel rebombori que havia orquestrat el PP per la nominació del documental "La pelota vasca. La piel contra la piedra", de Julio Medem. Després de llegir la carta oberta del director basc, em quedà molt més clar del que ja ho tenia: que les víctimes del terrorisme no són nomès els assassinats d'eTA sinó que també el pateixen els qui tracten de fer de la paraula un pont per a l'enteniment i la concòrdia, que també són víctimes els qui tracten d'establir el diàleg entre totes les parts confrontades. De tot açò, allò resulta més dur i inhumà és que fora la pròpia Associació de Víctimes del Terrorisme (l'AVT) la que tenia que fer la feina bruta del PP i executar l'encàrrec d'assetjar al director basc. Quan les víctimes comencen a ser botxins...